

Preidl Károlyné

1931 - 2025 -

521 ö

1. O Welt, ich muß dich las - sen, ich
fahr da - hin mein Stra - ßen ins e - wig
Va - ter - land. Mein' Geist will ich auf -
ge - ben, da - zu mein' Leib und Le - ben
le - gen in Got - tes gnä - dig Hand.

2. Mein Zeit ist nun vollendet, / der Tod das Leben
endet, / Sterben ist mein Gewinn; / kein Bleiben ist auf
Erden; / das Ewge muß mir werden, / mit Fried und
Freud ich fahr dahin.

3. Auf Gott steht mein Vertrauen, / sein Antlitz will ich
schauen / wahrhaft durch Jesus Christ, / der für mich ist
gestorben, / des Vaters Huld erworben / und so mein
Mittler worden ist.

T: NÜRNBERG UM 1555

M: 15. JH., HEINRICH ISAAC

»INNSBRUCK, ICH MUSS DICH LASSEN«

(UM 1495) 1539; GEISTLICH 1505

„Elszárad a fű, elhervad a virág, de Istenünk ígéje örökre megmarad.”
(Ézs 40,8)

Kedves Gyászoló Család, Kedves Gyászoló Gyülekezet,

Amikor egy olyan embertől kell búcsút vennünk, akivel hosszú éveken, sőt évtizedeken át osztottuk meg az életünket, az nagy változás. Ma Preidl Máriától, született Malzel Máriától búcsúzunk, akit 94 éves korában szólított magához az Úr.

„Érdekes volt az életünk“, ezt mondta kedves Preidl Úr, múlttheti beszélgetésünk végén.

Egy ember élete sok apró jelenetből, sok történésből és eseményből adódik össze, akárcsak egy film. Beszélgetésünkkor meglevenedett néhány esemény és történés Mici néni életéből.

Itt született Sopronban 1931-ben. 1946-ban fiatal lányként élte át a kitelepítést az otthonából, a hazájából, amit mindig a szívében hordozott. Először Bajorországba vezetett az útja, majd valamennyi Ausztriában töltött idő után vissza Sopronba. Bátyjával sokat segítettek a nagynénjüknek a gazdaságban, bátyjával közösen szőlője is volt, lóval szántottak.

Azt hiszem, a munka, a tettekkészség Mici néni lételeme volt. Meg volt a maga elképzelése, de ahol munka volt, vagy segíteni kellett, ott mindig lehetett számítani rá.

Mici néni 1956-ban ment férjhez. Férje kedvesen „kis fekete lánykának“ nevezte. A család aztán bővült, megszületett fia, Károly, később az unokák, Norbert és Kati, majd a két dédunoka, Zalán és Emilia. Férje korai halála 1993-ban élete szomorú eseményei közé tartozik.

Kicsi gyerekkorától fogva meghatározta életét a keresztény hit és a gyülekezet. Ott volt a 9 órai német istentiszteleten és a csütörtöki Wochenpredigt-en. Sokat tett mások javára és a gyülekezeti életért.

A gyülekezet a második otthona volt. Sokat segített és mindig azon munkálkodott, hogy mások is otthon érezzék magukat a gyülekezetben. Sokat tett a jó közösségért, cselekedettel,

bölcsen és mindig a maga kedves és humoros módján. És ha mesélt, gyakran mosolyt vagy nevetést csal ki a beszélgetőtársából. Én magam szerettem hallgatni, ahogy mesélt és feltételezem, hogy sokan mások is. Minden ember egyszeri és megismételhetetlen, Mici nénire ez talán fokozottan állt. Jót mosolyogtam néha, amikor az istentiszteletről kifele jövet, megállt az asszonyokkal beszélgetni, először a templomkapuban, aztán 50 méterrel odébb megint, hogy megbeszéljék az élet nagy kérdéseit, Istenről és a világról.

Mindannyiunknak sok emléke van vele kapcsolatban. Sok szép emlék, de talán van olyan is, hogy azt gondoljuk, ez másképp is alakulhatott volna. Hiszen nem vagyunk tökéletesek.

Mici néni nagyon szerette a természetet. A gazdálkodás, a szőlő az élete része volt.

Szerette a kertjét, mindenk előtt a virágokat, sokszor hozott virágokat az oltárra az istentisztelet előtt.

A virágok egyfelől az elmúlást jelképezik. „Elszárad a fű, elhervad a virág“ ez áll Ézsaiás próféta könyvében (Ézs 40,7) Ézsaiás ezzel a földi élet mulandóságára gondol. Másfelől

a virágok szépségükkel a Paradicsomra is emlékeztetnek, és azt a nagy reményt testesítik meg, melyet Isten az életünkbe plántált. Remény az élet felvirágzására. Mi emberek rendíthetetlen reménykedők vagyunk. Mindannyian tudjuk magunkról, hogy bármi is megnehezíti az életünket, bármi nyomaszt, reméljük, hogy van rá gyógyír. Reméljük, képletesen szólva, hogy az élet felvirágzik. Reméljük, hogy nem azé az utolsó szó, ami az életet megnehezíti. És valóban! A fűről és virágokról szóló ige így folytatódik Ézsaiás próféténál és ez a döntő: „Elszárad a fű, elhervad a virág, de Istenünk ígéje örökre megmarad.“ (Ézs 40,8) Mit is jelent ez az ige? Van segítség, mentség a szorongatásból, van jó út a jövőbe, az élet felvirágzik.

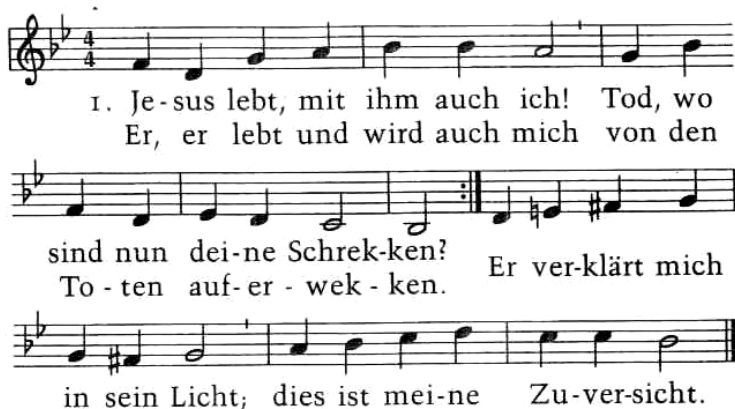
Jézus egyszer utalt a mező virágaira, a liliomokra, azt mondta róluk, hogy Salamon király teljes díszében sem öltözködött úgy, mint közülük akárcsak egy is. (Máté 6,28-29) Jézus ezzel azt akarta mondani, hogy ha Isten a virágokat ilyen szépnek teremtette és gondja van rájuk, mennyivel inkább van gondja ránk és a mi életünkre. Mi emberek szívügye vagyunk. Jézus története ezt erősíti meg..

Igen, földi életünk előbb vagy utóbb erhervad. De megmarad Isten ígéje, ami életet ígér. Új alakban virágoztatja fel az életünket. Megajándékoz bennünket az örök élettel a mennyekben.

Isten szíve értünk dobog, ezt Jézusban megerősítette, hogy életünk legyen, megajándékoz földi életünk idejével és megajándékoz az örök élettel a mennyekben. Minden élet iránti vágyunkat, minden reményünket beteljesíti.

Mici néni szerette az istentiszteleteket együtt ünnepelni. Odaadón hallgatta Isten ígését, az átjárta és megérintette. Ebből a szeretetből szavakkal és tettekkel ajándékozta meg szeretteit a családban, a szomszédokat, ismerőseit, barátjait és nem utolsó sorban a német gyülekezetünk is sokat kapott tőle.

Isten irgalmába ajánljuk Mici nénit. Legyen oltalmában, jó helyen Istennél, aki az életet felvirágoztatja, már most és mindenkor és mind örökké. Ámen.

1. Je-sus lebt, mit ihm auch ich! Tod, wo
Er, er lebt und wird auch mich von den
sind nun dei-ne Schrek-ken? Er ver-klärt mich
To - ten auf - er - wek - ken.
in sein Licht; dies ist mei-ne Zu-ver-sicht.

2. Jesus lebt! Ihm ist das Reich / über alle Welt gegeben; / mit ihm werd auch ich zugleich / ewig herrschen, ewig leben. / Gott erfüllt, was er verspricht; / dies ist meine Zuversicht.

3. Jesus lebt! Wer nun verzagt, / lästert ihn und Gottes Ehre. / Gnade hat er zugesagt, / daß der Sünder sich bekehre. / Gott verstößt in Christus nicht; / dies ist meine Zuversicht.

4. Jesus lebt! Sein Heil ist mein, / sein sei auch mein ganzes Leben; / reines Herzens will ich sein, / bösen Lüsten widerstreben. / Er verläßt den Schwachen nicht; / dies ist meine Zuversicht.

5. Jesus lebt! Ich bin gewiß, / nichts soll mich von Jesus scheiden, / keine Macht der Finsternis, / keine Herrlichkeit, kein Leiden. / Seine Treue wanket nicht; / dies ist meine Zuversicht.

Röm 8,38.39

6. Jesus lebt! Nun ist der Tod / mir der Eingang in das Leben. / Welchen Trost in Todesnot / wird er meiner Seele geben, / wenn sie gläubig zu ihm spricht: / »Herr, Herr, meine Zuversicht!«

m

Fel - tá-madsz még, Én tes-tem, fel - tá - madsz
 Di - cső - sé - get, Ö - rök üd - vös - sé - get

A nagy í - té - let - re,
 Ho - zó új é - let - re.

E hi - tem - ben e - rős - sé tet - tél,
 Jé - zu-som, ki di - a-dalt vet-tél A ha - lá - lon.

2. Mért rettegnél? Mint magot, vet Isten Barázda mélyébe.
 Aratása Napján majd feltámaszt, És begyűjt csűrébe.
 Rothadóból romolhatatlant, Halandó testből halhatatlant
 Hoz majd elő.

3. Ó, boldog nap! Bemegyek Jézussal Az Úr örömébe.
 Ott könny nem hull, Boldogság lesz részem
 És örökös béke. Az én Uram feltámaszt engem!
 Felébredek, s élek a mennyben Mindörökké!

Győ - zel - met vet - tél, ó, Fel - tá - ma - dott!

Di - cső - ség - gel fé - nyes a di - a - da - lod!

Ma - gas ég - ből szállt le an - gya - li kö - vet,

Hogy el - hen - ge - rít - se a ne - ház kö - vet.

Győ - zel - met vet - tél, ó, Fel - tá - ma - dott!

Di - cső - ség - gel fé - nyes a di - a - da - lod!

2. Lásd, ott az Jézus, az Üdvözítő! Ne kételkedj többé:
 ő jelent meg, ő! Ujjongj, Isten népe, Hirdesd szüntelen,
 Jézusé a végső, döntő győzelem! Győzelmet vettél, ó,
 Feltámadott! Dicsőséggel fényes a diadalod!

3. Mért félne szívem? Él az én Uram, Békesség Királya,
 Benne nyugta van, ő a diadalmam, pajzsom, életem,
 Szívemben már nincsen semmi félelem. Győzelmet vettél,
 ó, Feltámadott! Dicsőséggel fényes a diadalod!